

Zadeva C-177/20

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

7. april 2020

Predložitveno sodišče:

Győri Közigazgatási és Munkügyi Bíróság (Madžarska)

Datum predložitvene odločbe:

6. marec 2020

Tožeča stranka:

„Grossmania“ Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft.

Tožena stranka:

Vas Megyei Kormányhivatal

Győri Közigazgatási és Munkügyi Bíróság

(...) [ni prevedeno]

Győri Közigazgatási és Munkügyi Bíróság (upravno in delovno sodišče v Gyóru, Madžarska) je v postopku med tožečo stranko (...) [ni prevedeno] „Grossmania“ Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft. ((...) [ni prevedeno] Lukácsháza (...) [ni prevedeno]) in toženo stranko (...) [ni prevedeno] Vas Megyei Kormányhivatal (vladni urad za Železno županijo, Madžarska) ((...) [ni prevedeno] Sombotel (...) [ni prevedeno]) v zvezi s sporom glede prometa z zemljišči sprejelo ta

S k l e p

Predložitveno sodišče na podlagi člena 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije Sodišču Evropske unije v predhodno odločanje predloži to vprašanje:

Ali je treba člen 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije razlagati tako, da če je Sodišče Evropske unije s predhodno odločbo, sprejeto v postopku predhodnega odločanja, ugotovilo, da je nacionalna zakonodajna določba v nasprotju s pravom Unije, te nacionalne zakonodajne določbe ni mogoče uporabiti niti v poznejših

nacionalnih upravnih in sodnih postopkih, tudi če dejansko stanje, ki je podlaga za poznejši postopek, ni popolnoma enako dejanskemu stanju, ki je bilo podlaga za prejšnji postopek predhodnega odločanja?

(...) [ni prevedeno] [postopkovna določba nacionalnega prava]

O b r a z l o ž i t e v:

1. Dejansko stanje:

Tožeča stranka je gospodarska družba, ki so jo ustanovili nemadžarski državljani držav članic.

Tožeča stranka je imela pravico užitka na teh nepremičninah: Jánosháza parc. št. 0168/2, parc. št. 0184/24, parc. št. 0224/1, parc. št. 0134/15, parc. št. 0238/2, Duka parc. št. 010/9 in parc. št. 0241/2.

Pravice užitka tožeče stranke na zgornjih nepremičninah so bile na podlagi člena 108(1) a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvénnyel összefüggő egyes rendelkezésekről és átmeneti szabályokról szóló 2013. évi CCXII. törvény (Fétv.) (zakon št. CCXII iz leta 2013 o nekaterih določbah in prehodnih pravilih v zvezi z zakonom št. CXXII iz leta 2013 o prometu s kmetijskimi in gozdarskimi zemljišči) in člena 94(5) az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inytv.) (zakon št. CXLI iz leta 94(5) o registru nepremičnin) izbrisane iz registra nepremičnin.

Tožeča stranka zoper izbris svojih zgoraj navedenih pravic užitka ni vložila pravnega sredstva.

Sodišče Evropske unije je s sodbo z dne 6. marca 2018 v združenih zadevah C-52/16 in C-113/16 ugotovilo, da člen 63 PDEU nasprotuje nacionalni ureditvi, kakršna je obravnavana v postopkih v glavni stvari, na podlagi katere pravice užitka, ki so bile predhodno ustanovljene na kmetijskih zemljiščih in katerih imetniki niso v bližnjem sorodstvu z lastnikom teh zemljišč, po samem zakonu ugasnejo in so zato izbrisane iz registra nepremičnin.

Tožeča stranka je nato pri Vas Megyei Kormányhivatal Celldömölki Járási Hivatala (okrajni urad v Celldömölku vladnega urada za Železno županijo, Madžarska) (v nadaljevanju: prvostopenjski upravni organ) vložila zahtevo za ponovni vpis njenih pravic užitka na navedenih nepremičninah.

Prvostopenjski upravni organ je s sklepom (...) [ni prevedeno] z dne 17. maja 2019 zahtevo tožeče stranke zavrnil, pri čemer se je skliceval na člen 108(1) Fétv. in člen 37 a mező- és erdőgazdasági földek forgalmáról szóló 2013. évi CXXII. törvény (zakon št. CXXII iz leta 2013 o prometu s kmetijskimi in gozdarskimi zemljišči) (Földforgalmi törvény (zakon o prometu z zemljišči)).

Tožena stranka, pri kateri je tožeča stranka vložila pritožbo, je z odločbo (...) [ni prevedeno] z dne 5. avgusta 2019 potrdila odločbo prvostopenjskega upravnega organa. V obrazložitvi svoje odločbe se je sklicevala na člen 108(1) Fétv. in člen 94(5) Inyvtv. Poudarila je, da zahtevi za ponovni vpis ni mogoče ugoditi, ker člen 108(1) Fétv in člen 37(1) zakona o prometu z zemljišči še vedno veljata. Navedla je, da je bila sodba Sodišča Evropske unije v združenih zadevah C-52/16 in C-113/16 izdana v posamični zadevi in se lahko uporablja le za zadevi, v katerih je bil predlog za sprejetje predhodne odločbe vložen. To je podprto tudi s členom 108(4) in (5) Fétv. S sodbo Sodišča Evropske unije v zadevi C-235/17 pa prav tako ni določen ponovni vpis izbrisanih pravic užitka, temveč premoženjsko nadomestilo. Tožena stranka zato ni upravičena, da bodisi na predlog bodisi po uradni dolžnosti ponovno vpiše pravice užitka, ki so bile predhodno izbrisane.

Tožeča stranka je odločbo tožene stranke izpodbijala s tožbo v upravnem sporu.

Tožena stranka je predlagala, naj se ta tožba zavrne.

2. Zakonodaja Unije

Člen 63(1) PDEU:

„V okviru določb tega poglavja so prepovedane vse omejitve pretoka kapitala med državami članicami ter med državami članicami in tretjimi državami.“

Člen 267 PDEU:

„Sodišče Evropske unije je pristojno za predhodno odločanje o vprašanih glede: (a) razlage Pogodb; (b) veljavnosti in razlage aktov institucij, organov, uradov ali agencij Unije. Kadar se takšno vprašanje postavi kateremu koli sodišču države članice in če to sodišče meni, da je treba glede vprašanja sprejeti odločitev, ki mu bo omogočila izreči sodbo, lahko to vprašanje predloži v odločanje Sodišču. Kadar je takšno vprašanje postavljeno v postopku, ki teče pred sodiščem države članice, zoper odločitev katerega po nacionalnem pravu ni pravnega sredstva, je to sodišče dolžno predložiti zadevo Sodišču. Kadar je takšno vprašanje postavljeno v postopku, ki teče pred sodiščem države članice glede osebe, ki ji je odvzeta prostost, Sodišče odloča v najkrajšem možnem roku.“

Člen 91 Poslovnika Sodišča Evropske unije:

„Sodba postane pravnomočna z dnem razglasitve.“

3. Nacionalno pravo:

Člen 108(1) Fétv.

„1. maja 2014 *ex lege* ugasnejo pravice užitka in rabe, ki obstajajo na dan 30. aprila 2014 in ki so bile pogodbeno ustanovljene med osebami, ki niso ožji družinski člani, tako tiste za nedoločen čas kot tudi tiste za določen čas po 30. aprilu 2014.“

Člen 37(1) zakona o prometu z zemljišči:

„Pogodbena ustanovitev pravice užitka ali rabe je nična, razen če je s pogodbo taka pravica ustanovljena v korist ožjega družinskega člana.“

4. Obrazložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe:

4.1. Dejansko stanje in sodbe Sodišča Evropske unije

Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (upravno in delovno sodišče v Sombotelu) je glede razlage člena 108(1) Fétv. in člena 94(5) Inytv. pri Sodišču Evropske unije vložilo predloga za sprejetje predhodne odločbe.

Sodišče Evropske unije je v sodbi, izdani v združenih zadevah C-52/16 in C-113/16, razsodilo, da je treba člen 63 PDEU razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, kakršna je obravnavana v postopkih v glavni stvari, na podlagi katere pravice užitka, ki so bile predhodno ustanovljene na kmetijskih zemljiščih in katerih imetniki niso v bližnjem sorodstvu z lastnikom teh zemljišč, po samem zakonu ugasnejo in so zato izbrisane iz registra nepremičnin.

Na podlagi sodbe Sodišča Evropske unije so madžarska sodišča v sporih, ki sta bila zaradi navedenega postopka predhodnega odločanja prekinjena, odpravila upravne odločbe o izbrisu pravic užitka.

Zaradi zgornje nacionalne ureditve je bil proti Madžarski začet tudi postopek zaradi neizpolnitve obveznosti, na podlagi katerega je Sodišče Evropske unije 21. maja 2019 izdalo sodbo C-235/17. S to sodbo je bilo ugotovljeno, da Madžarska ni dokazala niti tega, da je namen ukinitve pravic užitka, ki jih imajo neposredno ali posredno državljani držav članic, ki niso Madžarska, in ki je določena z izpodbijano ureditvijo, zagotovitev uresničitve ciljev splošnega interesa, ki jih priznava sodna praksa Sodišča ali ki so navedeni v členu 65(1)(b) PDEU, niti tega, da je ta ukinitve primerna in skladna ter omejena na ukrepe, ki so potrebni za doseganje takih ciljev. Na drugi strani navedena ukinitve ni v skladu s členom 17(1) Listine. Ovire prostega pretoka kapitala, ki so posledica odvzema lastnine, pridobljene s kapitalom, varstvo katerega zagotavlja člen 63 PDEU, zato ne morejo biti upravičene. V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da Madžarska s tem, da je sprejela izpodbijano ureditev in tako *ex lege* ukinila pravice užitka, ki

jih imajo državljani drugih držav članic neposredno ali posredno na kmetijskih zemljiščih, ki so na Madžarskem, ni izpolnila obveznosti iz člena 63 PDEU v povezavi s členom 17 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah.

4.2. Sedaj veljavna madžarska ureditev:

Po navedenih dveh sodbah Sodišča Evropske unije člen 108(1) Fétv. še vedno velja.

Zakonodajalec je to zakonodajno določbo dopolnil z novima odstavkoma.

Člen 108(4) Fétv. določa, da če je na podlagi sodne odločbe treba ponovno vzpostaviti pravico, ki je prenehala na podlagi odstavka 1, vendar pa zaradi formalne ali vsebinske napake ne bi mogla biti vpisana niti na podlagi določb, ki so veljale na dan njenega prvotnega vpisa, organ, pristojen za zemljiškopravne zadeve, o tem obvesti državnega tožilca in do konca preiskave državnega tožilca in postopka, začetega na podlagi te preiskave, prekine postopek.

V skladu s členom 108(5) se za napako v smislu odstavka 4 šteje, če:

- (a) je imetnik pravice rabe pravna oseba,
- (b) je bila pravica užitka ali pravica rabe v register nepremičnin vpisana po 31. decembru 2001 v korist imetnika, ki je pravna oseba ali nemadžarski državljan,
- (c) se je ob vložitvi zahteve za vpis pravice užitka ali pravice rabe za pridobitev pravice v skladu s tedaj veljavnimi določbami zahtevalo potrdilo ali dovoljenje drugega organa in stranka ni predložila teh dokumentov.

4.3. Odločba Alkotmánybíróság (ustavno sodišče, Madžarska) št. 25/2015 z dne 21. julija 2015 in njene posledice

Alkotmánybíróság (ustavno sodišče) je člen 108(1) Fétv. obravnavalo v odločbi št. 25/2015 z dne 21. julija 2015. V izreku odločbe je ugotovilo, da je bil madžarski temeljni zakon kršen, saj zakonodajalec glede pravic užitka in rabe, ki so zaradi uporabe člena 108 Fétv. prenehale, ni sprejel posebnih pravil, ki bi omogočila povračilo premoženjske škode, ki je ne bi bilo mogoče uveljavljati v okviru obračuna med sopogodbeniki, niti pri veljavnih pogodbah. Alkotmánybíróság (ustavno sodišče) je zakonodajalca pozvalo, naj do 1. decembra 2015 odpravi neustavnost.

Do odprave položaja, ki ga je Alkotmánybíróság (ustavno sodišče) razglasilo za neustavnega, in sicer sprejetja zakonodajnih določb o nadomestilu za imetnike pravic užitka in rabe, ni prišlo do vse do danes.

Za pravne in fizične osebe, podobne tožeči stranki, to pomeni, da na eni strani madžarski organi s sklicevanjem na člen 101(4) Fétv. ne ugodijo zahtevam za

ponovni vpis pravic užitka ali rabe, na drugi strani pa zaradi neobstoja zakonodajnih določb o [premoženjskem] nadomestilu v zvezi z izbrisom pravic užitka ali rabe ni mogoče določiti zneska odškodninske narave, ki bi zagotavljal odpravo premoženjske škode.

Tudi v sodbi Sodišča Evropske unije št. C-235/17 je ugotovljeno, da odvzem lastnine, ki izhaja iz izpodbijane ureditve, ni utemeljen z razlogom javne koristi in da zanj ni določen sistem plačila pravične in pravočasne odškodnine. Z navedeno ureditvijo se zato krši lastninska pravica, ki jo zagotavlja člen 17(1) Listine.

4.4. Različnost dejanskega stanja

Dejansko stanje tega spora se od dejanskega stanja v združenih zadevah C-52/16 in C-113/16, ki sta potekali pred Sodiščem Evropske unije, razlikuje v tem, da tožeča stranka v tem sporu zoper odločbe organov o izbrisu njenih pravic užitka ni vložila pravnega sredstva, tožeče stranke v zadevah, na katere se je nanašal navedeni postopek predhodnega odločanja, pa so vložile tožbo zoper upravne odločbe, s katerimi so bile njihove pravice užitka izbrisane.

V obravnavani zadevi je tožeča stranka ponovni vpis svojih izbrisanih pravic užitka zahtevala po sprejetju sodbe Sodišča Evropske unije v združenih zadevah C-52/16 in C-113/16, ob upoštevanju, da je Sodišče Evropske unije ugotovilo, da so madžarske zakonodajne določbe na tem področju v nasprotju s pravom Unije. Tožeča stranka po izbrisu svojih pravic užitka tudi ni prejela premoženjskega nadomestila, ker v zvezi s tem niso bile sprejete zakonodajne določbe.

Tožeča stranka torej nima druge možnosti, kot da predlaga ponovno vzpostavitev svojih izbrisanih pravic užitka, in sicer zaradi madžarske ureditve, ki je v nasprotju s pravom Unije, in zaradi neobstoja premoženjskega nadomestila.

Tožena stranka pa trdi, da je bil izbris pravic užitka zaradi takrat veljavnih zakonskih določb zakonit in da ponovni vpis zaradi člena 108(1) Fétv. – ki še vedno velja – ni mogoč.

4.5. Učinek erga omnes in časovni učinek odločb, izdanih v postopku predhodnega odločanja

Prva težava, ki se poraja v zvezi z vprašanjem za predhodno odločanje, je splošno zavezujoč učinek predhodnih odločb, to je njihov učinek *erga omnes*.

Sodišče je v sodbi z dne 27. marca 1963 v združenih zadevah od 28/62 do 30/62, Da Costa (Recueil 1963, str. 75) izreklo, da: „čeprav tretji odstavek člena 177 brez vsake omejitve od sodišč države članice, zoper odločitve katerih po nacionalnem pravu ni pravnega sredstva, zahteva, naj Sodišču predložijo vsako vprašanje o razlagi, ki se postavi pred njimi, lahko učinek razlage, ki jo poda Sodišče, v skladu s členom 177 tej obveznosti odvzame njen pomen in vsebino; tako je zlasti takrat,

kadar je postavljeno vprašanje vsebinsko enako vprašanju, ki je že bilo predmet predhodnega odločanja v podobnem primeru“.

Sodišče je v sodbi z dne 6. oktobra 1982 v zadevi SRL CILFIT, 283/81, sklicujoče se na zgornjo ugotovitev iz sodbe Da Costa, razsodilo, da „isti učinek glede omejitev obveznosti iz tretjega odstavka člena 177 lahko izhaja iz ustaljene sodne prakse Sodišča, kadar so prejšnje odločitve Sodišča že razrešile obravnavana pravna vprašanja, ne glede na vrsto postopkov, iz katerih izhajajo te odločitve, tudi če ne obstaja stroga identičnost vprašanj v postopku“.

Nazadnje, Sodišče je v sodbi CILFIT ugotovilo, da mora sodišče, zoper odločitve katerega po nacionalnem pravu ni pravnega sredstva, kadar se pred njim postavi vprašanje o pravu Skupnosti, izpolniti predložitveno obveznost, razen če ugotovi, da postavljeno vprašanje ni bistveno, ali da je Sodišče obravnavano določbo Skupnosti že razložilo, ali da je pravilna uporaba prava Skupnosti tako očitna, da ne dopušča kakršnega koli utemeljenega dvoma; obstoj take možnosti je treba presoditi glede na značilnosti, ki so posebnost prava Skupnosti, posebnih težav, ki jih pomeni njegova razlaga, in nevarnosti razhajanj sodne prakse v Skupnosti.

V zvezi z vprašanjem časovnega učinka je v sodni praksi Sodišča splošno sprejet učinek *ex tunc*, to je retroaktivni učinek predhodnih odločb o razlagi. Bistvo tega je, da je treba vsebino, ki se razlaga, uporabljati od začetka veljavnosti predpisa Skupnosti. V zvezi z retroaktivno razlago je Sodišče v zadevah 66/79, 127/79 in 128/79 pojasnilo, da razlaga pravila prava Skupnosti, ki jo poda Sodišče, po potrebi določa in natančneje opredeli pomen in obseg tega pravila, kot ga je treba in kot bi ga bilo treba razlagati in uporabljati od začetka njegove veljavnosti. Iz tega izhaja, da sodišča pravilo, glede katerega je bila podana takšna razlaga, lahko uporabijo in morajo uporabiti tudi za pravna razmerja, ki so nastala pred sodbo, s katero je bilo odločeno o predlogu za razlago.

Legfelsőbb Bíróság (vrhovno sodišče, Madžarska) je navedene težave obravnavalo v načelni odločbi s področja upravnega prava št. 1815/2008, ki se nanaša na davek na registracijo. Iz dejanskega stanja je razvidno, da je organ tožeči stranki [v navedeni zadevi] naložil davek na registracijo, čeprav je tožeča stranka trdila, da je stopnja madžarskega davka na registracijo v nasprotju s pravom Unije. Prvostopenjsko sodišče je zahtevek tožeče stranke zavrnilo z obrazložitvijo, da je toženi organ ravnal na podlagi zakonske določbe, ki je veljala v času upravnega postopka.

Legfelsőbb Bíróság (vrhovno sodišče) je razsodilo, da madžarska sodišča ne smejo prezreti sodne prakse Sodišča Evropske unije. Sodišče Evropske unije je o razmerju med pravom Skupnosti in nacionalnim pravom sprejelo odločbe načelnega pomena, na katera se je sklicevala tudi tožeča stranka v reviziji in najpomembnejše od katerih je v svoji sodbi navedlo tudi Legfelsőbb Bíróság (vrhovno sodišče).

Legfelsőbb Bíróság (vrhovno sodišče) je poudarilo, da se je prvostopenjsko sodišče sklicevalo na to, da je tožena stranka odločala na podlagi predpisov, ki so veljala, ko je izdala odločbo, zato se je postavilo vprašanje zavezujočega učinka in časovnega učinka prava Skupnosti in sodbe Sodišča Evropske unije. Glede splošno zavezujočega učinka predhodne odločbe (učinek *erga omnes*) si ni enotna niti pravna teorija, ker se o tem vprašanju niti Sodišče Evropske unije ni izreklo nedvoumno. Vendar je iz sodne prakse mogoče sklepati, da ima sodna praksa Sodišča učinek *erga omnes* in zavezujoč učinek. To je bilo potrjeno s stališčem Sodišča v zadevah C-28/62 (Da Costa) in C-283/81 (CILFIT), katerega bistvo je, da imajo predhodne odločbe tako normativno moč, da imajo pravne učinke tudi v drugih zadevah, ker lahko glede na okoliščine primera obveznosti začetka postopka predhodnega odločanja odvzame smisel in vsebino, če je postavljeno vprašanje vsebinsko enako vprašanju, glede katerega se je v podobni zadevi že vodil postopek predhodnega odločanja. Zgornje navedbe so upoštevne, ker je Sodišče Evropske unije v zvezi z združljivostjo madžarskega davka na registracijo s pravom Skupnosti izdalo celo dve sodbi (C-290/05, C-333/05).

Legfelsőbb Bíróság (vrhovno sodišče) je v zvezi s časovnim učinkom pojasnilo, da je Sodišče Evropske unije na dan razglasitve sodbe prvostopenjskega sodišča že sprejelo sodbo glede madžarskega davka na registracijo, tako da njene vsebine ni bilo mogoče prezreti s sklicevanjem, da ta sodba ob sprejetju odločbe tožene stranke še ni bila izrečena.

V skladu s pravnim načelom, ki ga je razvilo Sodišče Evropske unije, bi namreč razmerje med madžarskim davkom na registracijo in pravom Skupnosti že tožena stranka morala razlagati tako, kot je Sodišče pojasnilo v zadevi C-290/05. Ob upoštevanju učinka *ex tunc* je bila odločba tožene stranke protizakonita tudi na podlagi predpisa, ki je veljal ob njenem sprejetju, ker je bil del te odločbe (stopnja davka na registracijo) v nasprotju s pravom Skupnosti.

Tudi v zadevi, ki je potekala pred prvostopenjskim sodiščem, bi bilo torej treba uporabiti to, kar je Sodišče Evropske unije navedlo v zadevi C-290/05, in tega se ne bi smelo prezreti niti na podlagi, da bi lahko tožeča stranka vračilo razlike v davku pozneje zahtevala v ločenem postopku.

4.6. Težave v zvezi s tem sporom

Med upravnim postopkom, ki je podlaga za ta spor, sta tožena stranka in prvostopenjski upravni organ poznala vsebino sodbe Sodišča Evropske unije v združenih zadevah C-52/16 in C-113/16, v kateri je bilo ugotovljeno, da je člen 108(1) Fétv. v nasprotju s pravom Unije. Torej je bila v nasprotju z zgoraj navedenim sporom, ki je potekal pred Legfelsőbb Bíróság (vrhovno sodišče), predhodna odločba, s katero je bilo ugotovljeno, da je nacionalni predpis, ki se uporablja, v nasprotju s pravom Unije, znana že v upravnem postopku.

Postavlja se vprašanje razlike v dejanskem stanju. V skladu z dejanskim stanjem, ki je bilo podlaga za sodbo v združenih zadevah C-52/16 in C-113/16, so namreč

tožeče stranke zoper odločbe organov o izbrisu pravic užitka in rabe sprožile upravni spor. Dejansko stanje tega spora pa se razlikuje v tem, da tožeča stranka zoper odločbo o izbrisu svojih pravic užitka ni vložila pravnega sredstva, [ampak] je po sodbi Sodišča Evropske unije v združenih zadevah C-52/16 in C-113/16 ob upoštevanju člena 108(1) Fétv., ki je v nasprotju s pravom Unije, zahtevala ponovni vpis svojih pravic užitka. Tožena stranka je zahtevo tožeče stranke zavrnila.

V skladu s sodbo Da Costa obveznosti vložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe nima niti sodišče, ki odloča na zadnji stopnji, če je zaradi obvezne veljave razlage, ki jo je predhodno podalo Sodišče na podlagi člena 177, tej obveznosti odvzet pomen; tako je zlasti takrat, kadar je postavljeno vprašanje vsebinsko enako vprašanju, ki je že bilo predmet predhodnega odločanja v podobnem primeru.

Iz sodbe CILFIT izhaja, da lahko zgoraj predstavljen učinek izhaja iz ustaljene sodne prakse Sodišča, kadar so prejšnje odločitve Sodišča že razrešile obravnavana pravna vprašanja, ne glede na vrsto postopkov, iz katerih izhajajo te odločitve, tudi če ne obstaja stroga identičnost vprašanj v postopku.

Na podlagi smernic iz zgornjih odločb Sodišča Evropske unije se lahko izriše odgovor, da je mogoče predhodno odločbo, sprejeto v okviru postopka predhodnega odločanja v konkretni zadevi, v poznejšem postopku pred sodiščem države članice uporabiti tudi, če postavljeno vprašanje strogo gledano ni enako kot prejšnje vprašanje ali če sta vprašanji enaki le v bistvu.

V zvezi z obravnavano zadevo je Sodišče Evropske unije v sodbi, sprejeti v združenih zadevah C-52/16 in C-113/16, jasno izreklo, da je člen 108(1) Fétv. – na katerega se sklicuje tožena stranka – v nasprotju s pravom Unije. Po mnenju predložitvenega sodišča je to mogoče izreči tudi v tej zadevi, zato se postavljeno vprašanje niti ne nanaša na to, temveč na to, ali lahko sodišče države članice na podlagi dejanskega stanja, ki ni popolnoma enako, ne uporabi nacionalne zakonodajne določbe, ki je v nasprotju s pravom Unije in nezdružljivost katere s pravom Unije je Sodišče Evropske unije že ugotovilo v prejšnji odločbi. Dejansko stanje v obeh zadevah se torej razlikuje, zakonodajna določba, ki se uporablja, pa je ista.

Vprašanje bi se lahko zastavilo tudi tako, ali lahko predložitveno sodišče ob neuporabi člena 108(1) Fétv., ki je v nasprotju s pravom Unije, toženi stranki naloži, naj glede tožeče stranke izpelje postopek za ponovni vpis, v okviru katerega lahko tožena stranka uporabi člen 108(4) in (5) Fétv., ki je medtem začel veljati.

(...) [ni prevedeno]

(...) [ni prevedeno] [postopkovne določbe nacionalnega prava]

Győr, 6. marec 2020.

(...) [ni prevedeno] [podpisi]

DELOVNI DOKUMENT